

урахуванням системної психокорекції, так само дозволяють підвищити рівень адаптації людини в соціумі, реалізувати особистісно зорієнтований виховний процес у період навчання.

Перелік посилань

1. Имплицитность в языке и речи / [под. ред. Е. Г. Борисовой, Ю. С. Мартемьянова]. – М. : Издат. дом «Вильямс», 1999. – 240 с.
2. Четвериков Г. Г. Некоторые аспекты разработки трехязычного толкового словаря. Информатизация процесса самообразования / Г. Г. Четвериков, И. Д. Вечирская, Т. Н. Федорова // Прикладная лингвистика и лингвистические технологии : MegaLing'2011 : сб. науч. трудов. – К., 2012. – С. 355–360.

ІННОВАЦІЙНИЙ ПІДХІД В ОРГАНІЗАЦІЇ ОСВІТНІХ ПРОЦЕСІВ

Яріз Є. М.

*Харківський гуманітарний університет
«Народна українська академія»,
м. Харків, вул. Лермонтовська, 27, тел. (067) 577-35-94,
e-mail: yariz@mail.ru*

Важливою складовою демократичного суспільства, яке розбудовується в Україні, є орієнтація на гуманістичні цінності світової культури. Громадськість, політики, науковці та освітяни дедалі глибше усвідомлюють потребу у побудові наукового й освітянського простору без кордонів. Особлива увага інтелектуальному потенціалу вищої освіти, який постійно зміцнюється і використовується в загальноєвропейському інтеграційному процесі.

Держава потребує висококваліфікованих фахівців із знанням іноземної мови, професіоналів, зданих абсорбувати все нове і прогресивне, готових до генерації і запровадження свіжих оригінальних ідей, а також до вигідної участі у міжнародному співробітництві і формуванні нового ставлення до України в Європі і світі. Освіта є стратегічною основою розвитку особистості, суспільства, нації, держави і запорукою її успішного майбутнього [1].

Перетворення постіндустріального суспільства в глобальне інформаційне, що спирається на знання і компетентність фахівців, значно актуалізувало проблему інноваційних підходів до ор-

ганізації освітніх процесів.

До сучасної системи освіти висувуються досить високі вимоги: вона повинна готувати висококваліфікованих фахівців до життя і діяльності в динамічному, мінливому світі, де перед людиною постійно виникають нестандартні завдання, вирішення яких передбачає наявність умінь і навичок будувати і аналізувати власні дії. Для досягнення поставленої мети необхідно постійно вдосконалювати методику навчання, приділяючи увагу інноваційному підходу для якісного вирішення завдань, поставлених суспільством [2].

Сучасна наукова література приділяє увагу проблемам управління інноваційними процесами у сфері освітньої діяльності, відзначає складність і багатоаспектність даного процесу.

Особливу увагу зосереджено на тому, що інноваційний підхід у навчанні студентів повинен бути системним і охоплювати всі аспекти навчально-виховної роботи при підготовці майбутніх фахівців. Це потребує постійного перегляду теоретичних та практичних підходів до змісту освіти, професійно-педагогічної підготовки викладачів, напрацювань нових технологій і методів навчання. Серед дослідників цієї проблеми є багато як вітчизняних, так і зарубіжних вчених. Досить згадати Дж. Мартіна, І. Лернера, М. Скаткіна, В. Сластеніна, О. Пехоту, С. Сисоева тощо. Однак більшість досліджень було спрямовано на загальноосвітні навчальні заклади, а вища школа незаслужено залишалась без уваги вітчизняних учених. Наразі можемо констатувати, що кількість робіт, присвячених розгляду особливостей і відмінних рис інноваційних методів підготовки майбутніх викладачів вишів, не так багато [3].

На інноваційні освітні технології впливають такі чинники, як соціальне замовлення, професійні інтереси майбутніх фахівців та індивідуальні особливості суб'єктів навчального процесу. Тому застосування інноваційних форм і методів підготовки фахівців у вищій школі необхідно органічно поєднувати з прагматичним розумінням цілей і завдань навчання і підготовки майбутніх кадрів. Зрозуміло, що в інноваційних методах отримують відображення різні технології навчання, спрямовані на розвиток і вдосконалення навчально-виховного процесу та підготовку студентів до професійної діяльності в різних сферах життя сучасного суспільства. Вони створюють умови для формування та закріплення професійних знань, умінь і навичок, сприяють розвитку професійних якостей майбутнього фахівця, подоланню стереотипів у викладанні різних дисциплін, виробленню нових підходів до розвитку творчих,

креативних здібностей студентів [4].

Ефективними формами навчальної роботи з впровадження в освітній процес інноваційних процесів і формуванню ключових професійних компетенцій майбутніх фахівців є застосування різних активних форм і методів навчання: створення проектів, підготовка публічних виступів, дискусійне обговорення професійно важливих проблем, навчання у співпраці, створення проблемних ситуацій, підготовка професійно спрямованих відеофільмів і презентацій і т. д. Все це пояснює перехід від традиційного інформаційно-пояснювального навчання до інноваційно-дієвого, пов'язаного із застосуванням у навчальному процесі нових комп'ютерних і різних інформаційних технологій, електронних підручників та відеоматеріалів, що забезпечують вільну пошукову діяльність студентів. Виходячи з цього, на сьогодні можна відзначити такі інноваційні методи навчання студентів, як ігрові технології, технології колективної та групової діяльності, імітаційні методи активного навчання, методи аналізу конкретних ситуацій, метод проектів, навчання у співпраці, креативне навчання, інноваційна освітня проектна діяльність, лекція-прес-конференція, лекція-бесіда, лекція-візуалізація, лекція-диспут тощо.

Список літератури

1. *Коваленко О.* Концептуальні зміни у викладанні іноземних мов у контексті трансформації іншомовної освіти // Іноземні мови в навчальних закладах. – Педагогічна преса, 2003.

2. *Крючков Г.* Болонський процес як гармонізація Європейської системи вищої освіти // Іноземні мови в навчальних закладах. – Педагогічна преса, 2004.

3. Использование инновационных и интерактивных методов обучения при проведении лекционных и семинарских занятий / С. В. Базилевич, Т. Б. Брылова, В. Р. Глухих, Г. Г. Левкин // Наука Красноярья. – 2012. – № 4. – С. 103–113.

4. *Осмоловская И. М.* Инновации и педагогическая практика // Народное образование. – 2010. – № 6. – С. 182–188.

5. *Симоненко Н. Н.* Управление образовательными услугами с применением инновационных методов обучения // Вестник Тихоокеанского государственного университета. – 2012. – № 2. – С. 201–206.

6. *Скрипко Л. Е.* Внедрение инновационных методов обучения: перспективные возможности или непреодолимые проблемы? // Менеджмент качества. – 2012. – № 1. – С. 76–84.